

Richard Rohr Ježíš je Pán

Potom je vyvedl až k Betánii, zvedl ruce a požehnal jim; a když jim žehnal, vzdálil se od nich a byl nesen do nebe. Oni před ním padli na kolena; potom se s velikou radostí navrátili do Jeruzaléma, byli stále v chrámě a chválili Boha. (L 24,50–53)

Někteří z nás prošli dvanáctiletým náboženským vzděláváním, a přitom nikdy neslyšeli hlásat, že Ježíš Kristus je Pán. Dokonce ani nevíme, co to znamená, když říkáme: „Ježíš je Pán.“ Nicméně víra v Ježíše Krista jako Pána byla prvním vyznáním víry vůbec. Myticky je to symbolizováno Ježíšem „stojícím na oblacích nebeských“. Nanebevstoupení by mohlo být nazváno slavností Krista jako Pána.

Nezakusíme Boží moc a Boží Panství, dokud Bohu nedovolíme, aby byl první. Nazýváme to radikálním prvenstvím Boha. Bůh nebude z definice tvým Bohem, dokud nebude u tebe na prvním místě. Nikdo jiný nemůže být v tvém životě první. Ani tvůj manžel, tvá žena, tvé děti, tvé zaměstnání nemají právo být první. Naštěstí je Bůh ochoten čekat!

Kam obvykle tvé srdce chodívá, je-li svobodné? Ať jde kamkoli, je to **tvůj momentální Bůh**. To, **jak využíváš svůj čas a peníze, je pravděpodobně tím nejupřímnějším vyjevením tvých reálných bohů**. Bůh, který je skutečným Bohem, čeká jako trpělivý, ale žárlivý milovník. Boží panství není ovládající, ale **lákající** a svádivé a vždy **nanejvýš trpělivé**.

(meditace pro slavnost Nanebevstoupení Páně)

Upřímná vyprávění poutníka svému duchovnímu otci – Vyprávění při pátém setkání

Vytáhl knihu z kapsy a začal číst krásný příběh o jakémsi zbožném Agathonovi, který byl od dětství veden zbožnými rodiči, aby každý den před ikonou Matky Boží recitoval modlitbu Zdravas Maria. To vykonával každodenně. Potom, když dospěl, začal žít sám podle sebe, zabýval se světskými starostmi a problémy, jen zřídka odříkal tu modlitbu, a nakonec toho zcela zanechal. Jeden večer přijal na nocleh poutníka, který mu řekl, že je poustevník z Thébaidy a měl vidění, aby šel k Agathonovi a vytkl mu, že se přestal modlit k Matce Boží. Agathon uváděl jako příčinu toho, že přestal, že po mnoho let tu modlitbu říkal a neviděl žádný užitek. Tehdy mu poustevník řekl: Vzpomeň si, ty slepý a nevděčný, kolikrát ti ta modlitba pomohla a zachránila tě před neštěstím? Vzpomeň, jak jsi byl v dětství zázračně zachráněn před

utonutím! Vzpomeň, jak nakažlivá epidemie přivedla mnohé tvé sousedy do hrobu, a ty jsi zůstal zdravý! Vzpomeň, jak jsi jel s kamarádem a spolu s ním jsi spadl z vozu? On si zlámal nohy, ale tobě se nic nestalo. Nevíš, proč tvůj známý, dříve zdravý, mladý člověk teď leží zemdlý a ty jsi zdravý a necítíš bolest? A ještě mnohé připomněl Agathonovi a nakonec řekl: Věz, že všechny tyto nehody byly od tebe odvráceny z přízně Přesvaté Bohorodičky za krátkou modlitbu, kteřou jsi každodenně povzbuzoval svoji duši k sjednocení s Bohem. Pokračuj dále a nepřestávej tou modlitbou oslavovat Nebeskou Královnu, a ona tě neopustí.

(z knihy Upřímná vyprávění poutníka svému duchovnímu otci)

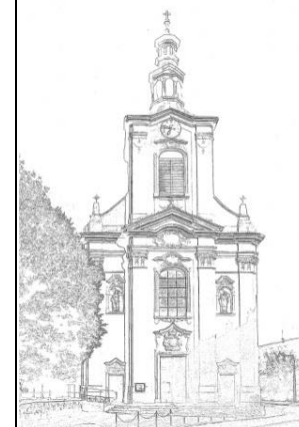
George R. Knight Myšlenky na měsíc červen

1. Sloužíme úžasnému Pánu, který měl nejen moc tvořit, ale má i schopnost každého z nás zachránit.
2. V tom samém okamžiku, kdy odpovíme na volání Ducha svatého, abychom se navrátili k Otci, jsme plně a bez podmínek obnoveni do podoby Božích dětí. To je milost.
3. S Kristem bylo naloženo tak, jak my zasloužíme, a to proto, aby s námi mohlo být naloženo, jak on zaslouží. Podstoupil smrt, jež měla být naší smrtí, abychom mohli přijmout život, který byl jeho.
4. Když uvažuji o tom, čeho se Ježíš kvůli mně vzdal, nutí mě to zamýšlet se nad tím, čeho bych se já měl vzdát kvůli němu.
5. Buď si vybereme Ježíše, anebo tento svět. Buď zvolíme jeho hodnoty, anebo hodnoty tohoto světa.
6. Ježíš musel při své cestě životem těžce zápasit. A musel se soustavně uchylovat na svá kolena. Stejně jako musíme my.
7. Zápas proti vlastnímu sobectví je tím největším zápasem, do kterého se člověk může zapojit.
8. Buďme vděční, že máme Boha, který je ochoten nás povzbudit ve chvílích, kdy to nejvíce potřebujeme.
9. Buďme k sobě upřímní! Hraji jenom náboženské divadlo anebo se v mém životě nachází hloubka a evangelium v něm přináší každodenní plody?
10. Víra není pouhé přitakání tomu, že Ježíš je Pán. Víra zahrnuje žití Kristova života.
11. Když slavíme mši svatou, zamysleme se nad hloubkou oběti, již symbolizuje a nad zaslíbením, které se nám v ní nabízí.

(z knihy George R. Knighta – Vírou k Pánu se dívej)

Václav č. 21 (2020)

24. 5. 2020

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

7. neděle velikonoční

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE

Kostel sv. Václava

Ne 9:30
Út 17:30
St, Čt 8:00
Pá 16:30

Modlitební skupina

Út 16:30

Okolní kostely vždy v 8:00

1. ne v měsíci Lukavec
2. ne v měsíci Medvědice
3. ne v měsíci Sulejovice
4. ne v měsíci Velemín
5. ne v měsíci ---

DD Milešov Zatím ještě
Pá v 9:30 nejsou.

Farní kavárna je na faře každou neděli po mši svatě.

- Mše sv. ve Velemíně tuto neděli 24. 5. 20 v 8h po dohodě s pravidelnými účastníky **nebude!**
- tuto neděli 24. 5. 2020 Je **sběrka na TV Noe**
- 25.5.20 Panny Marie Pomocnice křesťanů - v Salesiánské rodině je to Slavnost
- **Modlitba chval bude v pátek 29. 5. 2020 od 17:30 v kostele sv. Václava.**
- 30.5.20 je **diecezní Pouť ke sv. Zdislavě** do Jablonného - mše 7:00, 9:00, 11:00 14:00
- příští neděli 31.5.20 slavnost seslání Ducha.sv.

Ladislav Kubíček

Mají oči – a přece nevidí. Mají uši – a přece neslyší.

Je mně jasné, že všechno to, co jsem svěřil papíru, vypadá jednoznačně přesvědčivě. Nepochybují také o tom, že mé budou čtenáři posuzovat kriticky a hodnotit dokonce jako suveréna, který je přesvědčen o své neomylnosti. Tudíž jako někoho, koho je nutno brát přinejmenším s rezervou. Souhlasím, bude na tom moc pravdy. Hned v úvodu jsem ale napsal, že zásadně nechci psát nějaký svůj životopis. Chtěl jsem jenom uvést situace, kdy se mně osvědčilo plně se svěřit Boží Prozřetelnosti a dát bezvýhradný souhlas k vůli Boží. Samozřejmě že mám řadu dokladů, kdy jsem selhal, kdy mně to nevyšlo – když jsem jednal jen nějak sériově, třeba jen „vědecky“ – například v medicíně. Tím bolavější to bylo v kněžské službě. Dodneška mě to mrzí a prosím i na těchto řádcích postižené, poškozené, pohoršené za prominutí.

V dětství jsem jednou sprostě zalhal a nemohu se už svému spolužáku omluvit a požádat ho o odpuštění. Ještě že je tady milosrdenství Boží. Nějaký výčet svých selhání ovšem nemám v úmyslu napsat, neodpovídalo by to poslání spisku a zdaleka nejsem tak pokorný, abych se ke všemu přiznával.

Abych pokud možno předešel během dne nějakému selhání v úmyslu plnit vůli Boží, prosím každý den ráno před svatostánkem Ducha svatého, ať vede všechny mé myšlenky, slova a skutky, abych plnil jen a jen vůli Boží – a kdybych třeba chtěl něco říct nebo udělat, co by neodpovídalo Boží vůli, tak Ducha svatého zavazuji, aby to překazil! Tím se snažím svěst odpovědnost na Pána Boha – a myslím, že to bere.

Navíc nezapomínejme na celé to bohatství vykoupěných dětí Božích, které máme k dispozici, anděla strážného, své patrony a hlavně Ducha svatého. I tady je nutno brát důsledně všechno, co nám sám Ježíš říká: „Nedělejte si starosti, jak a čím byste se hájili nebo co byste měli říci. V tu chvíli vás totiž Duch svatý poučí, co je třeba říci“ (Lk 12,11 – 12). To ovšem vyžaduje na vzkaz Ducha svatého čekat – a ne mít už předem připravenou, často neuváženou odpověď. A tomu je nutno se učit – a tomu je nutno věřit. Přiznejme, že si tuto větu vykládáme jen pro nějaké výjimečné osobnosti nebo pro výjimečné situace.

„Nebeský Otec dá Ducha svatého těm, kdo ho prosí“ (Lk 11,13). To jsou všechno výhody a výsady nás křesťanů! Chápu, že to není snadné pro dnešní křesťany počítačové éry, kteří jsou zvyklí na zmáčknutí knoflíku – a odpověď je na obrazovce. Nezapomeňme, že Duch svatý je osoba – a podle

toho s ní musíme také v lásce a v pokoře jednat. Proto se také opakovaně v Písmu objevuje slovo srdce (pro tvrdost vašeho srdce,... uchovávala ve svém srdci...). Je zajímavé, že přes rozpětí dvou tisíc let a přes všechny pokroky medicíny se na tomto „srdci“ nic nezměnilo.

Má-li kdo ještě problémy s poznáním vůle Boží – často se vmlouváme takto: chci vůli Boží, ale jak ji poznat? Duch svatý? - **Nic neslyším! - Na to má Kristus Pán také jednu odpověď: „Kdo je ochoten plnit jeho vůli, pozná...“** (Jan 7,17). Čili nejen slyšet – a kdyby se mi to nelíbilo, tak to neberu – nýbrž i jasně se rozhodnut poznanou vůli Boží také uvést ve skutek!

K té naší odpovědi stačí obyčejný otčenáš: aby nám bylo jasné, že chceme opravdu slyšet a plnit vůli Boží, je dobře vsunout do větičky „bud' vůle Tvá – ať je jakákoliv!“ Anebo „i kdyby byla proti mé představě, kdyby se mně to nelíbilo, nezdálo“.

Nebo s Pannou Marií: „Ať se mi stane cokoliv podle Tvého slova!“

Také svatý Jan má ve svém prvním listě jednu konkrétní radu: „V tom je naše radostná důvěra v Boha, že nás vyslyší, když ho prosíme o něco, co je shodné s jeho vůlí“ (1 Jan 5,14).

Takže k tomu nemusíme mít ani maturitu a nemusíme ani znát svatou Terezií z Avily nebo sv. Jana z Kříže – v Písmu sv. je odpověď dost. Liturgie má řadu krásných a výstižných mešních modliteb za poznání vůle Boží: „Bože, dej, abychom Tvým vnuknutím poznávali, co je správné, a Tebou vedeni to také konali...“ (10. neděle v mezidobí).

Svatý Pavel také prosí, abychom byli dokonce naplnění poznáním vůle Boží! (srov. Kol 1,9).

Když na někoho dolehne utrpení, které ho přímo drtí, že volá jako tonoucí o pomoc – nemůžeme po něm chtít, aby dovedl reagovat jako svatý mystik, odpoutaný od každého utrpení. Máme k takové situaci jasný příklad u samotného Krista Pána, když před svým utrpením volal: „Otče můj, jestliže je to možné, ať mě mine tento kalich; avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš“ (Mt 26,39). Tedy ani Kristus ze sebe nedělal hrdinu. Z vlastní zkušenosti vím, že se lidé bojí dát k vůli Boží bezpodmínečný souhlas, protože by v ní mohlo být utrpení, kříž. Sám jsem se dlouho takovému „podpisu“ bránil. Jenže překážky, sebezápor patří k životu. A Bůh nás chce mít jako vytříbené osobnosti, ne jako choulostivé, uříkané slabochy. Proto Kristus zvolil kříž jako nástroj, lék i důkaz své lásky. Je dobře znát vyjádření sv. Františka Saleského:

„Věčná moudrost vybrala od věčnosti kříž, který ti jako svůj drahocenný dar posílá. Dříve, než ti Bůh tento kříž poslal, prohlédl jej svým vševědoucím okem, promyslel svým božským rozumem, vyzkoušel svou moudrou spravedlností,

prohřál svým láskyplným milosrdenstvím a vážil jej v obou rukou, není-li snad o milimetr větší nebo o miligram těžší – a požehnal jej ve svém nejsvětějším jménu, pomazal jej svou milostí, prohřál svou útechou. Pak se podíval ještě jednou na tebe, na tvou odvahu – a teprve jej poslal k tobě jako almužnu své milosrdné lásky.“

Nemusíme se tedy bát k takovému kříži dát souhlas. Přišli tomu na chuť nejen velikáni duchovního života jako již jmenovaní mystikové, ale i Edita Steinová, původně židovka. A svatý Pavel v Listě k Efesanům hned v první kapitole tvrdí, že si nás Bůh vyvolil už před stvořením světa – tedy i před vším vývojem, kdo tam ten vývoj chce mít – k dokonalosti! To je přece výsada! To není trest, to není osud. Chudáci ti, kteří si tento projev věčné lásky vykládají jako osud. Mají smůlu, nenechali se ještě vykoupit, nenechali se ještě uzdravit ze své barvosleposti.

K tomu taková ekonomická poznámka: kdo si svůj kříž každý den nějakým sebezáporem, snášením obtíží po troškách ponášá, ten si jej do konce života načisto lehce donese a nemusí se obávat, že ho čeká nějaké nesnesitelné utrpení. Hůř jsou na tom ti, kteří využívají všech vymožeností dnešní doby a vyhýbají se každé obtíži, dokonce si myslí, jak jsou šikovní, těm ten kříž stále čeká opřen o stěnu. A jelikož nás Bůh přece jen chce do nebe dostat, může být kříž na závěr života opravdu bolavý, ale ani tady nechybí pomoc Boží.

A komu straší v hlavě „utrpení nevinných“ – pro ty má odpověď sv. Pavel: „Teď sice pro vás trpím, ale raduji se (z toho), protože tím na svém těle doplňuji to, co zbývá vytrpět (do plné míry) Kristových útrap; (má z toho prospěch) jeho tělo, to je církev“ (Kol 1,24).

Těm, kteří už v nebi zpívají vděčností, vůbec utrpení nevinných nevadí. „To jsou ti, kdo přicházejí z velikého soužení; roucho si dobřela vyprali v Beránkově krvi“ (Zj 7,14). Takovým velkorýsým slibem, souhlasem s vůli Boží, je např. celoživotní zasvěcení – třeba Srdci Ježíšovu, Srdci Mariinu. A nebudeme se divit, že i manželský slib je celoživotní, stejně jako řeholní a kněžský.

Ne překvapuje nás, že dnešní svět nabízí všechny výhody vědy, techniky k pohodlnému životu bez sebezáporu, že se to odráží také v krizi manželství, řeholního i kněžského života a nakonec i celé společnosti na mezinárodním poli.

Jak z toho? Odpověď nám nabízí Ježíš, třeba i výzvami Mariinými – a najdeme si ji sami. Nezapomeňme rovněž na toho protivníka Božího, který neodešel do důchodu, jak by si to mnozí přáli, ale „jako řvoucí lev obchází...“ (1 Petr 5,8). Je na to i modlitba k sv. Michaelovi archandělovi.

(z knihy L. Kubíček: Vůle Boží – zbožná fráze?)